

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **ILC FACTORY a.s.**, se sídlem Podbabská 1112/13, Praha 6, zast. JUDr. Milenou Novákovou, advokátkou, se sídlem Vyšný 157, Český Krumlov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2018, č. j. 24897/18/5300-22441-711776, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2021, č. j. 6 Af 21/2018-61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Finanční úřad pro hl. m. Prahu (dále jen „správce daně“) platebním výměrem ze dne 2. 2. 2017, č. j. 383665/17/2006-51523-110988 (dále jen „platební výměr“), vyměřil podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), a podle § 147 a § 139 odst. 1 a § 90 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), na základě výsledků daňové kontroly podle zprávy o daňové kontrole ze dne 3. 5. 2017, č. j. 2096523/17/3002-60564-711181, žalobkyni daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce února roku 2015 ve výši 1.774.132 Kč. Správce daně tímto žalobkyni neuznal nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, který žalobkyně uplatnila z přijetí 100.000 ks unispotů od obchodní společnosti VIDEOBOARD Bohemia s.r.o. (dále jen „dodavatel“). Předmětné unispoty měly být žalobkyní dále převedeny na obchodní společnost FWDS Europe a.s. (dále jen „odběratel“). Důvodem pro neuznání tohoto nároku na odpočet uvedené daně byla skutečnost, že žalobkyně neprokázala, že došlo k uskutečnění uvedených zdanitelných plnění a že je použila v rámci své ekonomické

činnosti. Nesplnila tak podmínky vyplývající z § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty.

[2] Žalobkyně podala proti platebnímu výměru odvolání, které žalovaný shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl a platební výměr potvrdil.

II.

[3] Proti napadenému rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Městský soud se předně zabýval námitkou, že k vyměření daně došlo po uplynutí lhůty pro stanovení daně, tedy v rozporu s § 148 odst. 1 daňového řádu. Přitom posuzoval určitost výzev správce daně ze dne 16. 4. 2015 a 26. 5. 2015, které byly žalobkyni zaslány v rámci postupu k odstranění pochybností, který předcházel daňové kontrole. Městský soud po přezkoumání obsahu obou výzev dospěl k závěru, že první výzva řádně zahájila postup k odstranění pochybností, lze z ní seznat konkrétní pochybnosti, které správce daně vedly k jejímu vyhotovení, a není důvod ji považovat za úkon daňové kontroly, jak namítala žalobkyně. Také druhá výzva byla podle městského soudu cílena na prokázání zcela určitých v ní specifikovaných skutečností a pro tuto svoji konkrétní povahu bylo vyloučeno, aby ji bylo možno považovat za úkon, kterým se zahajuje daňová kontrola. Městský soud proto uzavřel, že lhůta pro stanovení daně počala běžet dne 29. 7. 2015 a uplynula by po třech letech, tedy dne 30. 7. 2018. Napadené rozhodnutí přitom bylo vydáno dne 7. 6. 2018 a žalobkyni doručeno následujícího dne, tedy v zákonné lhůtě.

[5] K dalšímu okruhu žalobních námitek, jež se týkaly unesení důkazního břemene účastníky řízení, jakožto i k námitkám týkajícím se hodnocení důkazních prostředků žalovaným, městský soud nejprve vyložil rozložení důkazního břemene v daňovém řízení mezi správce daně a daňový subjekt. Poukázal na shodu žalobních námitek s těmi odvolacími a připomněl, že smyslem soudního přezkumu není opakovat to, co již jednou vyslovily daňové orgány, a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[6] Městský soud poté k jednotlivým žalobním námitkám doplnil, že správci daně oprávněně vznikly pochybnosti o uskutečnění předmětných zdanitelných plnění. Prvotním důvodem pochybností bylo, že žalobkyně delší dobu vykazovala vyšší přijatá zdanitelná plnění než uskutečněná zdanitelná plnění, a dále že mezi tvrzeným nákupem unispotů od dodavatele a jejich následným prodejem odběrateli bylo rozmezí pouhého jednoho dne. Nadto mezi dodavatelem a odběratelem existuje majetková a personální propojenost a sídlí na stejné adrese. Žalobkyně přitom na výzvu správce daně k prokázání uvedených zdanitelných plnění předložila pouze daňové doklady, které nejsou bez dalšího s to prokázat, že k uskutečnění plnění fakticky došlo. Ve výzvách, kterými správce daně žalobkyni vyzýval k odstranění pochybností, jí přitom poskytl konkrétní a podrobný návod s ohledem na typ pochybností a poučil ji, jak je lze odstranit. Městský soud konstatoval, že správce daně důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu unesl a dále bylo na žalobkyni, aby jeho pochybnosti vyvrátila a prokázala pravdivost svých tvrzení, což se jí však již nepodařilo.

pokračování

[7] Ve shodě s žalovaným dále městský soud uvedl, že i přes součinnost správce daně a pokusy objasnit sporovaný nákup a prodej unispotů zůstala skutečnost, že se obě transakce fakticky realizovaly, a to tak, jak žalobkyně tvrdila, neprokázána. Městský soud poukázal na významné rozpory ve vyjádření žalobkyně a ve výpovědích svědků stran samotného důvodu transakcí, tedy nákupu unispotů a jejich prodeje ihned následující den. Rozporná zjištění pak vyplynula i z místního šetření. Městský soud zdůraznil, že tvrzení žalobkyně o převodu unispotů z důvodu nemožnosti jej využít pro původně zamýšlené účely je v přímém rozporu se shromážděnými důkazy, na které konkrétně poukázal. Městský soud dále přehledně popsal i podstatné rozpory týkající se tvrzení o způsobu úhrady ceny za unispoty. Na základě uvedeného pak městský soud dospěl k závěru, že daňové orgány zcela správně považovaly svědecké výpovědi kvůli výše uvedeným rozporům za nevěrohodné.

[8] K listinným důkazům městský soud uvedl, že rovněž neprokazují fakticitu posuzovaných transakcí. Smlouvy o převodu unispotů nemají podle městského soudu bez dalších důkazů žádnou vypovídací hodnotu, tedy nesvědčí o tom, že transakce skutečně proběhly. Ani ostatní předložené listiny uvedenou skutečnost podle městského soudu neprokazují, případně jsou v rozporu s výpověďmi svědků, se skutkovým stavem zjištěným správcem daně, či mezi sebou navzájem. Dodavatel například předložil protokol s údajem, že k předání unispotů došlo přímo mezi dodavatelem a odběratelem, zatímco žalobkyně předložila protokol s údajem, že unispoty odběrateli předala sama. Městský soud poukázal také na to, že obdobných rozporů bylo v daňovém řízení zjištěno a řádně odůvodněno mnoho, současně však upozornil, že není smyslem rozsudku je všechny opakovat. Předložené listinné důkazy však s ohledem na tyto rozpory nebyly podle městského soudu způsobilé vyvrátit pochybnosti, které pojal správce daně ohledně uskutečnění předmětných transakcí týkajících se nákupu a prodeje unispotů.

[9] K námitce nesprávného hodnocení předložených důkazů městský soud dále vyslovil, že daňové orgány správně hodnotily všechny předložené důkazy podle své vlastní úvahy, každý důkaz jednotlivě a všechny v jejich vzájemné souvislosti, a přihlédly ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Připomněl zásadu volného hodnocení důkazů, v rámci které může daňový orgán realizovat své správní uvážení, přičemž soudu nepřísluší toto uvážení automaticky nahrazovat svou úvahou. Městský soud připustil, že se správní orgány dopustily dílčího pochybení v souvislosti s úředním záznamem Finančního úřadu pro Prahu 6 ze dne 13. 11. 2012, který žalobkyně k důkazu navrhla, avšak proveden nebyl, nicméně dovodil, že toto opomenutí není pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí významné, neboť tento důkaz z konce roku 2012 není způsobilý (a to ani nepřímou) prokázat uskutečnění transakce ve zdaňovacím období února 2015. Městský soud se ztotožnil s žalovaným i v tom, že zjištěné nesrovnalosti v číslování unispotů vyvolávají dojem o nevěrohodnosti přehledu jejich prodeje. Dále městský soud shodně s daňovými orgány poukázal i na zjištěné rozpory spočívající v tom, že ač je v protokolech o odvysílání unispotů uvedena celková částka za odvysílání, v přehledu transakcí unispotů za období února 2015 není evidována žádná spotřeba unispotů žalobkyní. Za nedůvodnou považoval městský soud i námitku, podle níž z důvodu zpoždění vývoje hardwaru Ink panelu nebylo možné unispoty využít, což vedlo k jejich převodu. Daňové orgány totiž prokázaly, že o technických problémech při vývoji hardwaru žalobkyně věděla již od 11. 2. 2015, a je proto nelogické, že by dne 24. 2. 2015 učinila obchodní transakci se záměrem otestovat

spojení lampy s Ink panelem. Městský soud uzavřel, že při hodnocení důkazů daňové orgány nepochybily, žalobce neprokázal přijetí unispotů a jejich následný převod tak, jak bylo v daňových dokladech deklarováno, a žalobním námitkám proto nepřisvědčil.

III.

[10] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Stěžovatelka namítá, že se městský soud dostatečně nevypořádal s její klíčovou námitkou, tedy že unesla důkazní břemeno a prokázala existenci zdanitelného plnění i jeho použití v rámci své ekonomické činnosti. Odkazuje na bod 57 žaloby, v němž uvedla řadu na sebe navazujících důkazů, kterými uvedené skutečnosti prokazovala. Městský soud přitom toliko velice povrchně a povšečně vyhodnotil listinné důkazy, aniž by hodnotil každý jednotlivě a všechny ve své vzájemné souvislosti. Připustila, že se z důvodu nehmotné povahy předmětných unispotů mohla dostat do důkazní nouze, trvá však na tom, že jinak, než formou potvrzení o předání/poskytnutí unispotů, které daňovým orgánům předložila, transakci prokázat nelze. Má za to, že předložila i řadu dalších důkazních prostředků vyjmenovaných právě v bodě 57 žaloby, které bylo třeba vnímat v celém kontextu projednávané věci, což nečinily daňové orgány ani městský soud. K poukazům městského soudu na údajné rozpory v odůvodnění transakcí stěžovatelka uvádí, že i kdyby tyto rozpory existovaly, nejsou s to vyvrátit ucelenou řadu důkazů, které na sebe logicky a chronologicky navazují a které jsou uvedeny ve zmíněném bodě 57 žaloby. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 5 Afs 70/2010-93, a ze dne 16. 1. 2020, č. j. 8 Afs 23/2018-37, stěžovatelka shrnuje, že důkazní břemeno unesla a městský soud tuto otázku posoudil nesprávně.

IV.

[12] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěry městského soudu. S odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu relevantní pro posuzovanou věc připomíná, že povinností soudu není reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, nýbrž vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace, což městský soud v napadeném rozsudku učinil. Žalovaný dodává, že daňové orgány předložené důkazy hodnotily v souladu s § 8 daňového řádu a nesouhlas stěžovatelky s jejich posouzením je pouze jejím subjektivním názorem, který na zákonnost napadeného rozhodnutí nemá vliv. V souvislosti s otázkou unesení důkazního břemene žalovaný poukazuje na to, že stěžovatelka v kasační stížnosti sama uvedla, že se mohla dostat do důkazní nouze. Připomněl výzvy, kterými stěžovatelku opakovaně vyzýval k prokázání přijetí unispotů a jejich využití v rámci své ekonomické činnosti. Výzvami vyjádřil své přetrvávající pochybnosti o těchto transakcích, proto bylo na stěžovatelce, aby unesla důkazní břemeno stran svých tvrzení, což se jí nepovedlo.

V.

[13] Stěžovatelka v replice zdůrazňuje, že podstatou kasační stížnosti je posouzení otázky, zda městský soud pochybil, když dospěl k závěru, že stěžovatelka neunesla důkazní břemeno a neprokázala přijetí služeb od dodavatele a jejich použití v rámci své ekonomické činnosti. Dále v této replice jednotlivě vyjmenovává všechny důkazní

pokračování

prostředky z bodu 57 žaloby s tím, že na základě nich unesla své důkazní břemeno. V souladu se zásadou volného hodnocení důkazů měl městský soud povinnost tyto důkazy posoudit jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, avšak této povinnosti nedostál, důkazy hodnotil izolovaně a rezignoval na řádné a úplné posouzení zjištěného skutkového stavu. Z napadeného rozsudku podle stěžovatelky není patrné, proč nepovažoval její právní argumentaci za důvodnou, místo toho jen vzal za svá tvrzení žalovaného a bez dalšího na ně odkázal. Stěžovatelka má za to, že paušální odkaz na odůvodnění obsažené v napadeném rozhodnutí nelze akceptovat, což potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS).

VI.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud nejprve rekapituluje pro posouzení věci významné skutkové okolnosti případu. Správce daně na základě provedené daňové kontroly dospěl k závěru, že stěžovatelka neunesla důkazní břemeno a u přijatého zdanitelného plnění od dodavatele ve výši základu daně 10.500.000 Kč a daně z přidané hodnoty 2.205.000 Kč neprokázala splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně podle § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty. Tedy neprokázala, že došlo k uskutečnění tohoto přijatého zdanitelného plnění tak, jak je v daňovém dokladu č. FV150037 deklarováno, a že je užita v rámci své ekonomické činnosti. Správce daně dále dospěl k závěru, že stěžovatelka neunesla důkazní břemeno a neprokázala ani to, že došlo k uskutečnění zdanitelného plnění ve výši základu daně 10.815.000 Kč a daně 2.271.150 Kč na základě daňového dokladu č. 20150104 vystaveného pro odběratele. Předmětem uvedených zdanitelných plnění byl nákup a následný prodej 100.000 ks unispotů. Unispoty jsou dle stěžovatelky virtuální poukázky na vysílání reklamních a inzertních sdělení v rámci systému VIDEOBOARD, což je zpravodajská a reklamní aplikace, která byla v kontrolovaném období provozována dodavatelem stěžovatelky.

[17] Správce daně tudíž snížil údaje uvedené stěžovatelkou na řádku 1 daňového přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2015 o základ daně ve výši 10.815.000 Kč a daně 2.271.150 Kč. Správce daně dále uvedl, že jelikož stěžovatelka vystavila daňový doklad, na kterém uvedla daň a byla tak podle § 108 odst. 1 písm. i) zákona o dani z přidané hodnoty povinna přiznat tuto daň, ponechal správce daně hodnotu daně na výstupu uvedenou na řádku 62 uvedeného daňového přiznání.

[18] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že se v souvislosti s předmětnými unispoty již v minulosti zabýval daňovými povinnostmi dodavatele i odběratele stěžovatelky, a to v rozsudcích ze dne 23. 9. 2022, č. j. 4 Afs 360/2021-43, a ze dne 23. 5. 2022, č. j. 2 Afs 240/2020-37, v nichž žaloby uplatněné stěžovatelčiným dodavatelem a odběratelem zamítl.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Jedná se totiž o vadu tak závažnou, že by se jí Nejvyšší správní soud musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatelka sama nenamítala. V případě zjištění vad podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. již zpravidla není dán prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné napadený rozsudek bez dalšího zrušit.

[20] Stěžovatelka konkrétně namítá, že se městský soud dostatečně nevypořádal s její klíčovou námitkou, že unesla důkazní břemeno a prokázala existenci zdanitelného plnění i jeho použití v rámci své ekonomické činnosti.

[21] Problematika nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je v judikatuře Nejvyššího správního soudu bohatě zastoupena (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval námitky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek, nebo pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pasáže citované z jiného rozhodnutí, které se však týkalo skutkově i právně odlišné věci, aniž by soud rozvedl způsob aplikace závěrů vyslovených v takovém rozhodnutí na posuzovaný případ.

[22] Nejvyšší správní soud v nynějším případě dospěl k závěru, že napadený rozsudek uvedeným kritériím přezkoumatelnosti vyhovuje. Městský soud v něm výstižně vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o které své závěry opřel, jakož i stanoviska účastníků řízení. Uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodnosti žaloby, a zcela přesvědčivě a srozumitelně popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl. Nejvyšší správní soud rovněž shledal, že se městský soud řádně zabýval všemi žalobními námitkami a v dostatečném rozsahu je vypořádal či zdůvodnil, proč je nepovažuje za důvodné. Uvedené platí i v případě námítky unesení důkazního břemene a (ne)prokázání uskutečnění zdanitelného plnění. Z napadeného rozsudku totiž vyplývá, že městský soud správně považoval tuto otázku za zásadní pro rozhodnutí ve věci a důkladně se jí zabýval, zejména v odstavcích 42. až 45. a 49. až 52. napadeného rozsudku. V nich podrobně rozvedl pravidla dokazování v daňovém řízení, jakož i hlavní rozpory, které v průběhu daňové kontroly vyplynuly ze shromážděných důkazů (ať již z výsledku stěžovatelky, výpovědi svědků, listinných důkazů či vlastních zjištění správce daně). Dospěl přitom k závěru, že se stěžovatelce nepodařilo pochybnosti daňových orgánů vyvrátit a prokázat svá daňová tvrzení o uskutečnění předmětných transakcí tak, jak je stěžovatelka deklarovala. Také v dalších částech odůvodnění napadeného rozsudku se městský soud zabýval otázkami úzce souvisejícími s výše uvedenou námitkou, a to zda došlo k vyměření daně ve lhůtě pro stanovení daně, zda žalovaný unesl důkazní břemeno a zda daňové orgány hodnotily důkazní prostředky správně a v souladu se zákonem. Vypořádání žalobních námitek považuje Nejvyšší správní soud za dostatečné a plně přezkoumatelné. Skutečnost, že

pokračování

stěžovatelka s uvedenými úvahami městského soudu nesouhlasí, nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů nezakládá.

[23] Ani námitce, že z napadeného rozsudku není patrné, proč městský soud nepovažoval žalobní argumentaci za důvodnou, Nejvyšší správní soud nemůže dát za pravdu. První okruh žalobních námitek se týkal otázky, zda došlo k vyměření daně ve lhůtě pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 1 daňového řádu. Stěžovatelka totiž zpochybňovala charakter dvou výzev k odstranění pochybností vyhotovených správcem daně a měla za to, že pro svou obecnou povahu jimi byla fakticky zahájena daňová kontrola. Městský soud v odpovědi na tyto námitky podrobně rozebral obsah obou výzev, na které stěžovatelka odkazovala, a shledal, že z nich lze seznat pochybnosti, které správce daně vedly k jejímu vyhotovení. Současně se městský soud neopomněl zabývat ani časovým rámcem, na jehož základě dovodil, že daň byla vyměřena v zákonné lhůtě. V druhém okruhu žalobních námitek stěžovatelka obhajovala svoje tvrzení, že prokázala uskutečnění předmětného zdanitelného plnění a vyjmenovávala shromážděné důkazní prostředky, které dle jejího názoru tuto skutečnost dokládají. Současně rozporovala, že žalovaný unesl své důkazní břemeno a vyvrátil věrohodnost a průkaznost jí doložených důkazů. Z napadeného rozsudku přitom k tomuto okruhu žalobních námitek vyplývá, že městský soud pečlivě rozebral odkazované důkazy a zdůraznil všechny zásadní rozpory, které z nich vyplývaly, tedy pro které byly ve vztahu k daňovým tvrzením stěžovatelky neprůkazné a/nebo nevěrohodné. Nejvyšší správní soud považuje závěry městského soudu za přezkoumatelné a má za to, že z tohoto postupu městského soudu bylo jasně seznatelné, proč argumentaci stěžovatelky nepovažoval za důvodnou. Nebylo přitom třeba, aby se zabýval každým ze stěžovatelkou ve výčtu uváděných důkazů (neboť ty již dříve posoudil žalovaný v napadeném rozhodnutí), nýbrž tyto důkazy a zjištění z nich učiněná dal do vzájemných souvislostí s poukazem na rozpory z nich plynoucí.

[24] Se stěžovatelkou nelze souhlasit ani v tom, že městský soud pouze paušálně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rezignoval na odůvodnění vlastní. Městský soud sice předeslal, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a s konstatováním, že se ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozhodnutí, na něj odkázal, následně však sám přistoupil k hodnocení důkazů a tvrzení účastníků řízení a závěry žalovaného podrobil řádnému a důkladnému přezkumu. Nejvyšší správní soud tak v tomto směru připomíná, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19), čemuž městský soud v napadeném rozsudku dostál.

[25] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že napadený rozsudek je plně přezkoumatelný, netrpí nedostatkem důvodů a není ani nesrozumitelný. Městský soud se nedopustil ani jiné vady řízení s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku, a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tudíž není naplněn.

[26] Nejvyšší správní soud tedy přistoupil k posouzení zbylých kasačních námitek podřaditelných pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatelka brojí proti nesprávnému a povrchnímu hodnocení důkazů, o nichž má za to, že prokazují uskutečnění předmětných zdanitelných plnění a jejich použití v rámci její ekonomické

činnosti. Důkazy, jichž se dovolává, podle ní vyvrací i jakékoliv rozpory, které městský soud mohl shledat. Stěžovatelka trvá na tom, že důkazní břemeno ohledně svých daňových tvrzení unesla a předložila vše, čím lze prokázat, že posuzované transakce se uskutečnily, jak bylo deklarováno v daňových dokladech. Městský soud však podle stěžovatelky nedostal zásadě volného hodnocení důkazů a rezignoval na řádné posouzení zjištěného skutkového stavu.

[27] Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené stížnostní námitky připomíná, že daňové řízení je postaveno na zásadě, že daňový subjekt má povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení) a povinnost toto své tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení či jiných podáních nebo k jejichž prokázání byl správcem daně v průběhu daňového řízení oprávněně vyzván [§ 92 daňového řádu]. Je tedy odpovědný za to, že jím předložené důkazy budou prokazovat jeho tvrzení. Tato tvrzení prokazuje zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy. Předloží-li daňový subjekt formálně bezvadné účetní doklady, přenáší se důkazní břemeno na správce daně, který je následně povinen prokázat případné pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Nejvyšší správní soud na tomto místě zdůrazňuje, že správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují vážné a důvodné pochyby. Je přitom povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě kterých takový závěr činí. Pokud správce daně vážné a důvodné pochyby prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 1 Afs 174/2019-34 či ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 Afs 21/2013-66, a řada dalších).

[28] Nejvyšší správní soud ve vztahu k dani z přidané hodnoty také ustáleně judikuje, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je v nich deklarováno (srov. např. rozsudek ze dne 12. 9. 2013, č. j. 9 Afs 12/2013-30, či ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 10/2010-71, atd.). Aby mohla být daňovému dokladu přisouzena důkazní hodnota ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, musí odrážet i faktickou stránku věci, tj. uskutečnění zdanitelného plnění. Pokud správci daně vzniknou pochybnosti ohledně správnosti určitého daňového dokladu, resp. pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění, daňový doklad shora uvedenou důkazní hodnotu ztrácí a nárok na odpočet daně je třeba prokázat jinými způsoby (srov. výše uvedený rozsudek č. j. 1 Afs 10/2010-71).

[29] V nyní projednávaném případě městský soud dospěl k závěru, že správce daně unesl své důkazní břemeno a prokázal existenci skutečností vyvracejících věrohodnost a průkaznost stěžovatelkou tvrzených a dokládáných skutečností (proti tomuto závěru přitom stěžovatelka v kasační stížnosti nijak nebrojí). Důkazní břemeno tak v souladu s výše uvedeným přešlo zpět na stěžovatelku. Ta má na rozdíl od městského soudu za to, že své důkazní břemeno unesla a dovolává se důkazních prostředků, které podle jejího názoru prokazují uskutečnění předmětných zdanitelných plnění a jejich použití v rámci její ekonomické činnosti.

pokračování

[30] Pochybnosti správce daně o uskutečnění předmětných transakcí vyvstaly ze zjištění, že stěžovatelka delší dobu vykazuje vyšší přijatá zdanitelná plnění než uskutečněná, a rovněž ze zjištění, že nákup i prodej unispotů proběhl během dvou dnů, nadto za situace, kdy mezi dodavatelem a odběratelem existovalo majetkové a personální propojení. Významné rozpory mezi tvrzeními stěžovatelky a dalšími důkazy přitom vyvstaly již při zjišťování samotného důvodu koupě a prodeje unispotů.

[31] Stěžovatelka v rámci postupu k odstranění pochybností uvedla, že unispoty nakoupila z důvodu jejich výhodné ceny a v krátkém čase se jí podařilo je dále převést s přiměřeným ziskem. Předseda dozorčí rady stěžovatelky Petr Stránský však v rámci své svědecké výpovědi uvedl, že v okamžiku objednání unispotů očekávali, že dokončí vývoj určitého hardwarového zařízení (obrazovek/displejů, které hodlali propojit s osvětlovacími lampami), k čemuž však nedošlo, a nadto od amerických partnerů zjistili, že na výstavě CES v Las Vegas bude na trh uvedena nová řada onoho hardwarového zařízení – Ink panel. Při místním šetření uvedl Petr Stránský další verzi zdůvodnění, proč unispoty nemohli využít a bylo třeba je převést na odběratele. Tentokrát uvedl, že zjistili, že dochází k přehřívání Ink panelu (který podle jeho dřívějšího tvrzení měl být teprve představen na veletrhu CES) při jeho izolaci proti vlhkosti, a tudíž k jeho nefunkčnosti a nemožnosti propojit jej se Smart Light. Jeho výpovědi tak daňové orgány zcela správně a logicky vyhodnotily jako nevěrohodné, a to nejenom z důvodu jejich rozporu s dřívějším vyjádřením stěžovatelky, ale i z důvodu jejich rozporu mezi sebou navzájem. Nevěrohodnost výpovědí rovněž podporuje skutečnost, že veletrh CES se konal již v termínu od 6. 1. 2015 do 9. 1. 2015, tedy více než měsíc před uzavřením smlouvy o koupi unispotů. Zásadním důvodem, proč nelze považovat výpovědi Petra Stránského za věrohodné, je ten, že stěžovatelka totožným způsobem uskutečnila nákup a prodej unispotů znovu i ve zdaňovacím období měsíce března 2015 (se stejnými obchodními partnery, ve shodně krátké době, pouze s menším počtem unispotů, a to 50.000 ks), byť si všech výše uvedených skutečností, které dle Petra Stránského představovaly důvod nákupu a rychlého prodeje unispotů, již byla vědoma v předcházejícím měsíci. Je tedy zřejmé, že stěžovatelka nedokázala věrohodně a průkazně zodpovědět zcela základní otázku ohledně důvodu posuzované transakce.

[32] V souvislosti s tvrzením stěžovatelky, že předložila dostatečné množství důkazních prostředků, které osvědčují uskutečnění tvrzených zdanitelných plnění, je předně třeba odkázat na napadené rozhodnutí. V něm totiž žalovaný podrobně uvedl veškeré důkazy, z nichž vycházel, uvedl také, jaká zjištění z nich učinil, zhodnotil je jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti a zejména na základě uvedeného postupu shledal, že stěžovatelkou předložené důkazy jsou navzájem v rozporu či se přímo vylučují, což jej vedlo k navazujícímu závěru, že jsou nevěrohodné a neprůkazné. Městský soud takové vypořádání se s důkazními návrhy považoval za dostatečné (až na jednu dílčí výjimku, kterou však městský soud neshledal za natolik zásadní, aby ovlivnila zákonnost napadeného rozhodnutí – viz výše), vzal toto odůvodnění žalovaného za své, a dále jej doplnil v reakci na žalobní námítky, a to zejména v odstavcích 46. až 65. napadeného rozsudku. Takový postup správního soudu jako nezávadný potvrdil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, podle něžž *„[j]e-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námítky považoval za*

liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“ Právě o takový případ se jednalo i v posuzované věci, kde soupis důkazů, které měly podle stěžovatelky prokazovat uskutečnění posuzovaných transakcí, byl identický jako v žalobě (a nyní i v kasační stížnosti). Jelikož Nejvyšší správní soud nemá odkazovaným závěrům městského soudu co vytknout a s ohledem na skutečnost, že považuje za nadbytečné nyní znovu opakovat to, což již dříve správně dovodil žalovaný i městský soud, pro stručnost nyní na tyto pasáže napadeného rozsudku odkazuje, neboť se s nimi zcela ztotožňuje.

[33] Nejvyšší správní soud tak činí za situace, kdy stěžovatelka v kasační stížnosti brojí zejména proti odkazu městského soudu na odůvodnění napadeného rozhodnutí a opakuje, že v bodě 57 žaloby uvedla seznam důkazních prostředků, z čehož dovozuje unesení důkazního břemene a prokázání uskutečnění posuzovaných zdanitelných plnění. Zcela přitom pomíjí hodnocení těchto důkazů městským soudem, ke kterému toliko obecně uvádí, že jej považuje za povrchní a povšechné. Konkrétní pochybení, jichž se měl při tomto posouzení městský soud dopustit, však stěžovatelka neuvádí. I v řízení o kasační stížnosti přitom platí zásada, že obsah a kvalita návrhu zásadně předurčuje obsah a kvalitu rozsudku (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). To platí nepochybně i v řízení o kasační stížnosti ohledně konkretizace pochybení, jichž se dopustil správní soud v přezkoumávaném rozsudku.

[34] Stěžejní kasační námitce o tom, že stěžovatelka doložila dostatek důkazů k prokázání svých daňových tvrzení, a unesla tudíž své důkazní břemeno, Nejvyšší správní soud nedává za pravdu. Některé stěžovatelkou odkazované důkazní materiály (zejména jde-li o daňové doklady č. FV150037 a č. 2015104, kupní smlouvy ze dne 24. 2. 2015 a ze dne 25. 2. 2015 včetně dodatků a daňové přiznání za měsíc únor 2015) jsou pouze formálně správné doklady, které samy o sobě nejsou dostatečné k prokázání faktického uskutečnění předmětných transakcí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Afs 65/2013-79 a řada dalších). Musely by k nim tedy přistoupit takové důkazy, které by jejich správnost dále dokládaly.

[35] Stěžovatelka v tomto směru poukazuje na další důkazy, konkrétně na protokoly o změně vlastníka unispotů (z dodavatele na stěžovatelku a ze stěžovatelky na odběratele). Tyto důkazy však podle Nejvyššího správního soudu důkazní hodnotu výše uvedených (formálně bezvadných) dokladů spíše snižují. Věrohodnost a pravost těchto protokolů totiž popřel dodavatel unispotů, který v rámci s ním vedeného daňového řízení dne 9. 10. 2015 předložil správci daně rovněž protokoly vztahující se k transakci s unispoty, avšak podle těchto protokolů mělo dne 25. 2. 2015 (tedy v den údajného prodeje a převodu unispotů mezi stěžovatelkou a odběratelem) dojít k převedení 100.000 ks unispotů z dodavatele přímo na odběratele, což je však v přímém rozporu s protokoly předloženými stěžovatelkou. Byť na tuto skutečnost poukazoval žalovaný (odstavec 40 napadeného rozhodnutí) i městský soud (odstavec 52 napadeného rozsudku), stěžovatelka na jejich závěry v kasační stížnosti nijak nereagovala, nepokusila se tento podstatný a zcela zásadní rozpor nijak vysvětlit a na tyto protokoly bez dalšího setrvale odkazuje s tím, že svědčí v její prospěch, tedy prokazují faktické uskutečnění předmětných transakcí tak, jak je učinila součástí daňových tvrzení. Nejvyšší správní soud však má však za to, že jejich

pokračování

pravdivost a věrohodnost byla zjištěními správce daně zcela vyvrácena, a ztratily tak vypovídací hodnotu o tvrzeném uskutečnění zdanitelných plnění.

[36] V souvislosti s uvedeným rozporem mezi protokoly o změně vlastníka unispotů pak ztrácí důkazní hodnotu i svědecká výpověď jednatele dodavatele, na jehož potvrzení o převodu unispotů stěžovatelka rovněž odkazuje. K jednatele dodavatele, Janu Jezberovi, je navíc třeba poukázat na jeho významné zapojení u obou obchodních partnerů stěžovatelky. U dodavatele, obchodní společnosti VIDEOBOARD Bohemia s.r.o., v rozhodné době působil jako jednatel a u odběratele, obchodní společnosti FWDS Europe a.s., byl v rozhodné době předsedou dozorčí rady (v minulosti též předsedou představenstva). Jeho vyjádření je tak tedy třeba vnímat nejenom v souvislosti s ostatními důkazy, které jeho výpověď nepodporují, ale rovněž i optikou toho, že mohl být na výsledku daňového řízení stěžovatelky přímo zainteresovaný.

[37] Personální propojení obou společností (dodavatele i odběratele), na něž také správně poukázaly jak daňové orgány, tak i městský soud, pak dále dokládá i působení pana Vladimíra Petáka v rozhodné době jako jednatele dodavatele a současně i člena dozorčí rady odběratele. Toto personální propojení obou obchodních partnerů stěžovatelky, společně s tím, že dodavatel a odběratel sídlí na totožné adrese, bylo ostatně jedním z důvodů, proč správci daně vznikly pochybnosti ohledně faktického uskutečnění zdanitelných plnění. Nejvyšší správní soud tedy ani důkaz výpovědi pana J. a jeho potvrzení o převodu unispotů v protokolu o zahájení daňové kontroly nepovažuje za věrohodný důkaz, který by byl s to vyvrátit pochybnosti správce daně.

[38] Poslední stěžovatelkou odkazovaným důkazem v souvislosti s uskutečněním zdanitelných plnění (s tvrzeným převodem unispotů) jsou doklady o úhradě ceny za převod unispotů. Z kasační stížnosti, resp. repliky, však nevyplývá, co konkrétně za doklady o úhradě ceny stěžovatelka považuje. Přestože spisový materiál obsahuje v souvislosti s údajnou úhradou ceny unispotů doložených i jinak získaných dokladů více, stěžovatelka neupřesňuje, kterých konkrétních dokladů se dovolává a co ve vztahu k uskutečnění zdanitelných plnění prokazují. I v souvislosti s finanční stránkou věci totiž správní orgány zjistily podstatné nesrovnalosti mezi tvrzeními svědků a dokládány listinnými důkazy, jakož i mezi listinnými důkazy navzájem.

[39] Ze spisu správce daně vyplývá, že smlouvy o koupi i prodeji unispotů obsahovaly v článku o úhradě toliko cenu a termín splatnosti; tato splatnost byla následně dodatky k oběma smlouvám posunuta na pozdější než původně sjednané termíny. Petr Stránský v rámci již výše zmiňované svědecké výpovědi ohledně úhrady cen za převod unispotů uvedl, že k nim došlo vzájemným zápočtem. I toto tvrzení předsedy dozorčí rady stěžovatelky se však ukázalo být v rozporu s dalšími důkazy. Smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 9. 7. 2015 totiž dodavatel postoupil pohledávku za nákup unispotů stěžovatelkou na obchodní společnost INTERNATIONAL TECHNOLOGIES a.s. Daňový doklad č. FV150037 (na který stěžovatelka v rámci soupisu důkazů k prokázání uskutečnění transakce rovněž odkazovala) tedy nebyl uhrazen a pohledávka byla postoupena. Správce daně přitom (v daňovém řízení vedeném s dodavatelem) obdržel vyjádření společnosti INTERNATIONAL TECHNOLOGIES a.s., z něhož vyplývá, že se

coby akcionář stěžovatelky bude podílet na plánovaném navýšení základního kapitálu stěžovatelky a to tak, že hodnotu uvedené pohledávky užije právě k tomuto zvýšení.

[40] Ke společnosti INTERNATIONAL TECHNOLOGIES a.s. je pak třeba rovněž poukázat na její personální propojení s dodavatelem, stěžovatelkou a odběratelem. V rozhodné době byl totiž předsedou představenstva společnosti INTERNATIONAL TECHNOLOGIES a.s. P. S., který současně působil i jako předseda dozorčí rady stěžovatelky. Členkou představenstva společnosti INTERNATIONAL TECHNOLOGIES a.s. pak byla P. H., která v danou dobu byla i předsedkyní představenstva stěžovatelky. J. J. byl dříve členem představenstva, předsedou představenstva a likvidátorem této společnosti. Členem představenstva byl dříve i V. P. Zapojení dvou posledně jmenovaných ve společnostech dodavatele a odběratele unispotů ve vztahu ke stěžovatelce již bylo rozebráno výše.

[41] Ze správního spisu dále v souvislosti s úhradami ceny vyplývá, že v souvislosti s převodem unispotů mezi stěžovatelkou a jejím odběratelem uzavřely tyto dvě obchodní společnosti dne 10. 7. 2017 dohodu o vzájemném započtení pohledávek a závazků. Z doložených dokladů vyplynulo, že stěžovatelka měla od odběratele nabýt akcie obchodní společnosti IGSC Europe a.s. (nyní Riocath FNDB, a.s. – poznámka soudu) v úhrnné hodnotě 19.500.000 Kč. Daňový doklad č. 2015104 tak měl být podle stěžovatelky uhrazen vzájemným zápočtem pohledávek a závazků plynoucích z převodu unispotů ze stěžovatelky na odběratele a akcií z odběratele na stěžovatelku. Rozdíl ceny měl odběratel uhradit v hotovosti. Správce daně však z rozvahy stěžovatelky za rok 2015 zjistil, že v roce 2014 i 2015 stěžovatelka evidovala shodný dlouhodobý finanční majetek, a to v hodnotě 15.200.000 Kč. Z toho vyplývá, že tvrzené akcie v hodnotě 19.500.000 Kč stěžovatelka v uvedené době nenabyla. Zbývá dodat, že i společnost IGSC Europe a.s. byla personálně propojena s výše uvedenými společnostmi. Konkrétně byl v rozhodném období předsedou představenstva této společnosti J. J. a V. P. byl členem představenstva.

[42] Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené uvádí, že nejenže nemůže za stěžovatelku domýšlet, na jaké doklady o úhradě ceny v replice odkazuje, ale rovněž zdůrazňuje, že již pouze na základě výše uvedených nesrovnalostí, přímých rozporů mezi tvrzeními stěžovatelky a skutečnostmi zjištěnými správcem daně z doložených dokladů či veřejných rejstříků a také s ohledem na zjištěné úzké personální propojení všech uvedených obchodních společností nelze žádný z těchto dokladů považovat za důkaz způsobilý vyvrátit pochyby správce daně o uskutečnění obchodů týkajících se unispotů. Nejvyšší správní soud je naopak toho názoru, že tyto doklady pochyby o faktickém uskutečnění transakcí pouze potvrzují. Ke shodným závěrům dospěli jak žalovaný, tak i městský soud.

[43] Nejvyšší správní soud k tomu, co již uvedl, pro úplnost dodává, že stěžovatelka v replice odkazuje i na další důkazy, činí tak ovšem v souvislosti s „*existencí unispotů a provozem systému VIDEOBOARD*“ a s „*použitím unispotů společností FWDS a.s. k uskutečnění vlastních zdanitelných plnění.*“ Uvedenými otázkami se však městský soud v napadeném rozsudku blíže nezabýval, neboť první z nich nebyla rozporována a druhou bylo nadbytečné se zabývat za situace, kdy samotné uskutečnění posuzovaných transakcí nebylo prokázáno. Stěžovatelka přitom v kasační stížnosti opět neupřesňuje, jak tyto

pokračování

důkazy mohou prokázat stěžejní spornou skutečnost, tedy uskutečnění zdanitelných plnění, která deklarovala v daňových tvrzeních. Řízení o kasační stížnosti je však ovládáno zásadou dispoziční a Nejvyšší správní soud není povinen, ale ani oprávněn domýšlet za stěžovatelku kasační námitky, které by jí byly v řízení o kasační stížnosti ku prospěchu a které by se týkaly důkazů, na něž odkazuje. S ohledem na uvedené se Nejvyšší správní soud blíže stěžovatelkou odkazovaným důkazům nevěnoval.

[44] Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že se stěžovatelka mylí, má-li za to, že předložila ucelenou řadu důkazů, které na sebe logicky a chronologicky navazují a které prokazují uskutečnění zdanitelných plnění a vyvracejí pochyby správce daně. Nejvyšší správní soud je naopak názoru, že stěžovatelkou uváděné důkazy pouze podporují pochybnosti ohledně obchodní činnosti stěžovatelky a její spolupráce a transakcí se všemi shora uvedenými a personálně propojenými společnostmi. Není tedy pravdou, jak stěžovatelka uvádí v kasační stížnosti, že jí odkazované důkazy vyvrací jakékoliv rozpory, které mohl městský soud shledat. Uvedené důkazy jsou totiž samým zdrojem těchto rozporů, které stvrzují důvodnost pochyb správce daně. Městský soud ve shodě s žalovaným tedy dospěl ke správnému závěru, že stěžovatelka neunesla důkazní břemeno a neprokázala uskutečnění předmětných zdanitelných plnění, nákupu a prodeje unispotů.

[45] Nejvyšší správní soud závěrem opětovně zdůrazňuje, že byť uvedené rozpory městský soud v napadeném rozsudku srozumitelně popsal a vysvětlil, stěžovatelka v kasační stížnosti rezignovala na to, že by na zcela konkrétní a srozumitelné závěry přijaté městským soudem také konkrétně reagovala, vymezila se vůči nim jinak, než jen vyslovením obecného nesouhlasu či se pokusila je vyvrátit. Namísto toho stroze odkazuje právě na ty důkazní prostředky, jejichž věrohodnost městský soud v napadeném rozsudku vyvrátil jejich zhodnocením a poukazem na jejich rozpornost. Již pro uvedené stěžovatelka nemohla být v řízení o kasační stížnosti úspěšná.

[46] Odkazuje-li stěžovatelka v kasační stížnosti na podporu svých tvrzení také na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 5 Afs 70/2010-93, a ze dne 16. 1. 2020, č. j. 8 Afs 23/2018-37, Nejvyšší správní soud dodává, že je nepovažuje za přílehlavé na posuzovaný případ. Správce daně totiž stěžovatelku v projednávané věci „nenachytil“ na nějakých banálních nejasnostech (jako tomu bylo v případě řešeném v rozsudku č. j. 5 Afs 70/2010-93), nýbrž své rozhodnutí založil na důvodných a také odůvodněných pochybnostech, jež stěžovatelka nebyla s to vyvrátit, jelikož dokládala pouze navzájem rozporné důkazy, nebo důkazy, jejichž věrohodnost správce daně jednoznačně vyvrátil důkazy získanými z vlastní úřední činnosti. Stejně tak nelze nynější případ považovat za takový, v němž stěžovatelka tvrzené skutečnosti prokázala s dostatečnou mírou pravděpodobnosti (jak tomu bylo v rozsudku č. j. 8 Afs 23/2018-37). Naopak, jak již shora opakovaně uvedeno, pochyby daňových orgánů o uskutečnění posuzovaných transakcí tak, jak byly deklarovány, se jí vyvrátit nepodařilo.

[47] Nejvyšší správní soud tudíž shrnuje, že městský soud se nedopustil ani pochybení v právním posouzení věci, tudíž kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

[48] Jelikož kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud ji ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[49] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2023

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu